

et Tidspunkt, da Pristallet var 212. Den Gang blev Konjunkturtillæget alene Offer, og det var ud fra den Betragtning, som man fra Regeringens Side hævdede, at Konjunkturtillæget var et Velstandstillæg. Nu vil jeg jo antage, at Regeringen fortsat har den Opfattelse, at Konjunkturtillæget er et Velstandstillæg, og hvis det er Tilfældet, havde en Nedsikring af Konjunkturtillæget været mere rimelig.

I 1925, under den socialdemokratiske Regering, gjorde man til Dels den Uret god igen, som var forøvet mod Tjenestemændene, idet man gav dem 10 Mill. Kr. tilbage i Forhøjelse af Konjunkturtillæget og samtidig indførte den gavnlige Forholdsregel, at Konjunkturtillæget blev glidende sammen med Dyrtdstillæget og stod i Relation til dette. Denne Ordning fik vi den 1. April 1925. Fra Socialdemokratiets Side var det en udtrykkelig Forudsætning, at den Overenskomst, man paa det Tidspunkt indgik med Statens Tjenestemænd, skulde gælde indtil 1. April 1928, og vi for vort Vedkommende vil i alt Fald ikke tiltræde den Betragtning, som den højtærede Finansminister har gjort sig til Talsmand for, at en Regering ikke kan slutte nogen bindende Overenskomst med Tjenestemændene. Det er vor Opfattelse, at en Overenskomst med Tjenestemændene, indgaaet paa lovlig Vis og accepteret af Rigsdagen, ogsaa har Krav paa at løbe, indtil den ifølge Loven ophører, og naar Overenskomsten er indgaaet med tre Partiers Sanktion her i Rigsdagen, er den indgaaet paa gyldig Vis.

Det Ord „senest“, der staar i Lønningsloven, har jo været Genstand for megen Forhandling, og man har villet hævde, at det betød, at Loven kunde optages til Revision paa et tidligere Tidspunkt. Jeg, der ogsaa den Gang havde den Ære at være Medlem af Lønningsudvalget, husker tydeligt, hvad det var, der foranledigede, at dette Ord blev sat ind. Det var dette, at man i sidste Øjeblik forhandlede om en Ændring af Tjenestemændenes Lønningslov, og saa blev det fra anden Side hævdet, at det skulde vi undgaa en anden Gang, og derfor skulde der staa, at der skulde forelægges et Forslag senest den 1. Marts i det Aar, Loven udløb, saaledes at der i det mindste var en Maaned, i hvilken der kunde forhandles om eventuelle Ændringer.

For Socialdemokratiets Vedkommende er Stillingen ren og klar, den kan ikke være Genstand for mindste Misforstaaelse. Vi staar paa Retsstandpunktet, paa det Standpunkt, at Loven gælder til 1. April 1928. Det svarede vi ogsaa paa den Forespørgsel,

der blev tilstillet Rigsdagens forskellige politiske Partier, og har der kunnet være Uenighed eller Divergens om, hvorledes Svarene fra Partierne skulde forstaaes, saa har i hvert Fald Socialdemokratiets Svar ikke kunnet misforstaaes; det har været tydeligt og klart, en Anerkendelse af Retsstandpunktet, det Retsstandpunkt, som ogsaa alle Statens Tjenestemænd indtil for kort Tid siden var enige om, men fra hvilket nu en Del af dem er løbet bort.

Det ærede Medlem Hr. Parkov talte om, at han havde gerne set, at Forslaget var blevet forbedret til Fordel for de ugiftede Tjenestemænd. Jeg vil dertil sige, at der endnu er Tid til at faa dette forbedret. Det ærede Medlem, og for øvrigt ogsaa andre konservative Medlemmer, har ved forskellige Lejligheder, naar man har forhandlet dette Spørgsmaal, paaberaabt sig, at der var indgaaet en Overenskomst. Jeg maa sige, at det undrer mig at se den Respekt, man fra den Side har for indgaaede Overenskomster. Naar man taler om Overenskomstens Gyldighed til 1. April 1928, har man ingen Respekt, saa siger man: det har ingen som helst Gyldighed, det kan forandres naar som helst, men naar der er en Overenskomst, som passer i deres Kram, paaberaaber man sig straks, at der er indgaaet en Overenskomst. Jeg vil sige, at der er den Svaghed ved denne Overenskomst, at den er ikke indgaaet med samtlige Statens Tjenestemænd, den er indgaaet i Nattens Mulm og Mørke bag nedrullede Gardiner i Finansministeriet, uden at alle Tjenestemændene har været enige derom. Det er betegnende for hele Venstreregeringens demokratiske Standpunkt, at man nu betragter en Overenskomst, indgaaet med de overordnede Funktionærer — med Embedsmændene — som en lovligt indgaaet Overenskomst og en Overenskomst, der skal respekteres, men det bliver efter min Mening de Embedsmandsforhandleres Sag, der har indfundet sig i Finansministeriet for at forhandle bag deres daarligere stillede Kollegers Ryg, og det bliver Organisationerne, der maa dømme dem imellem.

Men denne Overenskomst, som man fra konservativ Side saa stærkt paaberaaber sig, er jo ogsaa set fra et andet Synspunkt af temmelig tvivlsom Værdi. Den er ikke af den Beskaffenhed, at den har fundet udelte Tilslutning indenfor de paagældende Organisationer. Jeg kan henvise til, at der i saa Henseende eksisterer stor Uenighed indenfor Organisationerne, og det skal vise sig i Længden, om de, der har indgaaet dette Forlig uden at under-